

[Svend Jakobsen.]

Den anden ting er anpartslejlighederne. Det griber om sig med salg af anparter med boligret. Det er efter vor vurdering en klar omgåelse af ejerlejlighedsloven, og jeg håber, at ministeren og et flertal her i folketinget er parat til hurtigt at gennemføre de nødvendige lovændringer, hvis der ikke med hjemmel i den gældende lov kan foretages indgreb over for den trafik, der foregår

Jeg skal til sidst gøre et par bemærkninger om det kommunistiske forslag om genindførelse af byggemomsgodtgørelsen. Jeg må starte med at sige, at vi jo ophævede denne lov for halvandet års tid siden bl. a. med den begrundelse, at denne godtgørelse kun i begrænset omfang kom boligtagerne til gode. Det er jo sådan, at vi kun i den almennyttige sektor har sikkerhed for, at denne godtgørelse også fører til en lavere boligudgift. Det vil sige, at for 75-80 pct. af boligbyggeriet har vi ikke denne sikkerhed, og derfor må vi i den foreliggende form afvise kommunisternes forslag. Vi har tidligere nævnt, at blandt de muligheder, der kan ligge, for at nå op på de 40.000 boliger, kan drøftes mulighederne for at lade momsbeløbet stå som en fast prioritet, en statsprioritet i byggeriet, og det er en af de ting, som vi regner med at drøfte med ministeren.

Kirsten Jacobsen (FP):

Hele det lovkompleks, der ligger foran os nu, og som skal behandles i dag, er jo affødt af det såkaldte boligforlig, som et flertal af partier her i tinget vedtog før sommerferien. Jeg tror ikke, der er nogen, som ikke er bekendt med de indvendinger, som jeg gjorde, da vi diskuterede det principielle i boligforliget. Det, jeg synes næsten er det værste, og som bliver bekræftet nu i dag, når vi ser lovforslagene, er, at en løsning er det i hvert fald ikke. Man kan finde mange andre ord og betegnelser for forliget, men at kalde det en løsning er i hvert fald noget, som efter min mening ikke har noget som helst med sandheden eller realiteter at gøre.

Det første lovforslag, som drejer sig om boligbyggeri, går jo ud på at ændre finansieringsformen i den almennyttige boligsektor, og efter forligspartiernes og boligministerens udsagn skulle denne ændring give en lavere startleje i det nye byggeri. Det er jo egentlig ikke så mærkeligt, at man

kan komme frem til det resultat, når man stiller 23 pct. til rådighed, rente- og afdragsfrit, i op til 50 år. Så kan selv børn i første klasse regne ud, at man opnår en lavere startleje. Men rent bortset fra at man stiller disse penge til rådighed i 50 år, så glemmer man helt at regne med, at der findes en forrentning i hele den planlægningsperiode, hvori disse tilskud også skal ydes efter forslaget.

De 23 pct. er opnået ved, at staten yder 10 pct., 5 pct. kommer fra kommunerne, og de 8 pct. kommer fra Landsbyggefonden. Det siges ganske vist i lovforslaget og i forliget, at de 10 pct. fra staten skal være et lån, men med den inflation, vi har — og jeg tror ikke, jeg siger det for højt, når jeg siger 15 pct. om året — vil det i løbet af 50 år jo rent faktisk være en foræring. Men naturligvis, hr. boligminister, jeg ved godt, at det ser pænere ud på papiret at skrive lån i stedet for direkte statstilskud, men jeg kan nu engang bedst lide, at man kalder tingene ved deres rigtige navn.

De 5 pct., som kommunerne skal yde til foretagendet, vil sikkert bevirke, at nogle byråd vil betænke sig lidt og ikke give igangsættelsestilladelser, før de er sikre på, at det, der nu én gang er bygget og opført, også er lejet ud, og det kan jeg da se som i hvert fald en positiv side af denne ændring i boligbyggeriloven.

Landsbyggefondens 8 pct. fremskaffes dels gennem normaliseringsbidragene, dels gennem en forhøjelse i den del af boligmassen, der er taget i brug før 1965. Efter som vi i fremskridtspartiet har den principielle opfattelse, at disse sociale selskaber skal kunne klare sig selv, så hilser vi det lille skridt særdeles velkommen. Jeg kunne imidlertid ønske mig, at man kom dertil, at de sociale selskaber nøjedes med at bygge det, der kunne finansieres over Landsbyggefonden uden tilskud fra stat og kommune. Så er jeg sikker på, at vi ikke fik bygget mere, end der kunne lejes ud.

Men tilskudspartierne her i folketinget har fjernet enhver forhåbning, jeg havde i den retning. For det første lader man skatteyderne betale tilskud til opførelsen af alt for mange og alt for dyre lejligheder. Dernæst lader man ved hjælp af driftstilskud de samme skatteydere betale huslejen i de lejligheder, som alligevel ikke kan lejes